

Ἡ εὐθυμία τῆς ἀποκρέω περιωρίσθη εἰς τὰς τάξεις τοῦ ὄχλου. Σημεῖον καὶ τοῦτο τῆς εὐθυμερίας τοῦ λαοῦ, ὅστις ἐν εὐπορίᾳ ὢν, τρέπεται εἰς διαχύσεις καὶ διασκεδάσεις.

Πολιτικῶς οὐδὲν ἔχομεν ν' ἀναφέρωμεν. Τὸ ὑπουργεῖν στερρέωθεν, ὥθι στερρέως εἰς τὰ πρόσω τὸ ἔθνος. Αἱ δὲ βουλαὶ . . . ἰδοὺ τελευτῶσι τὴν ἀποστολὴν των καὶ ἡ τῶν ἀντιπροσώπων ἐπανέρχεται μετ' ὀλίγον ἵνα στερρέωθῃ καὶ αὕτη . . . ἐπὶ ἄλλῃν τριετίαν.

Τὸ οὐσιωδέστερον δὲ τῶν δύο παρελθόντων μὴνών συμβάν ἦτο τὸ γενόμενον ἐθνικὸν μνημόσυνον ὑπὲρ τοῦ μακαρίτου Στουρνάρη.

Ποσοῦτον τὸ μέγα φρόνημα τοῦ ἀνδρὸς κατέπληξε τοὺς πάντας. Ἡ Βουλὴ καὶ ἡ Γερουσία ἐφιλοτιμήθησαν τίς νὰ ἐνδείξῃ πλεονέκτερον τὴν εὐγνωμοσύνην τοῦ ἔθνους, καὶ ἡ βουλὴ (ὡ τοῦ θαύματος!) συνεικινήθη ἅπαξ καὶ ὑπὸ τοιοῦτου πατριωτισμοῦ, ὥστε, κατὰ τὴν ἀνάγκησιν τῆς διαθήκης τοῦ μακαρίτου, ὅλων οἱ ὀφθαλμοὶ νὰ πληρωθῶσι δακρύων. Ὁ Ἕλλην, καὶ ἐν τῇ ἐσχάτῃ τοῦ πατριωτισμοῦ ὀλιγορίᾳ, δὲν ἀποβάλλει τὰ εὐγενῆ αἰσθηματά του.

Ἐν μόνον δεινὸν παρετηρήθη κατὰ τὸ μνημόσυνον, ὅπου πᾶσαι σχεδὸν αἱ Ἀθηναὶ συνῆρρευσαν, ὅτι οὐ πάντες οἱ ὑπουργοὶ, ἡ μᾶλλον ἑνὸς μόνου ἐξαιρουμένου, παρευρέθησαν, ὅχι ἐν στολῇ, ἀλλ' οὐδὲ καὶ εὐπρεπῶς ἐνδεδυμένοι. Ἐπρόκειτο ὅχι περὶ ζῶντος, ἀλλὰ περὶ τεθνεώτος μεγαλείου.

Ἀλλ' ἰδοὺ ὥρα νὰ παύσωμεν τὰ ἔργα καὶ τὰς ἡμέρας καὶ νὰ διακόψωμεν αὐτὰ πρὸς καιρὸν. Ὅτε οἱ πάντες μέλλουσιν ἤδη ἐν τριβῇ καὶ κατανύξει παραδοθῇ εἰς εὐσεβεῖς ἀσκήσεις, καὶ διάγει ἐν νηστείᾳ καὶ προσευχῇ, πᾶν δὲ σκάνδαλον ἐκλείψει, καὶ ἔκρος ἐπερχομένου δραπετεύουσι τῶν φωλεῶν αὐτῶν περιστρεφά καὶ τρυγῶνες καὶ μόναι γλαυῆκες ἐναπολειφθήσονται, οὐδαμῶς ἔσεται ἐπιζήμιος ἡ διακοπὴ τῶν ἔργων καὶ τῶν ἡμερῶν.

Ὅπως δ' εὐχαριστήσωμεν πολλοὺς τῶν ἐξωθεν συνδρομητῶν μας ζητούντων λεπτομερῆ τινα καὶ πιστὴν περιγραφὴν τῶν κυριωτέρων πόλεων τῆς Ἑλλάδος, θέλωμεν ἀρχίσει προσεχῶς νὰ δημοσιεύωμεν κατὰλλήλα περὶ τούτου ἄρθρα. Ἦδη δὲ ριψώμεν ἐν ἄνθος νεκρικὸν ἐπὶ τάφου ἐνὸς βρέφους ἡ ἀποτεινόμεν μίαν λέξιν παρηγορίας πρὸς ἀπαρηγορήτους γονεῖς.

Ἦτο χαριέστατον, ἀνθρωπάτον τετραετὲς τέκνον ὁ Εὐάγγελος, ἦτο ἡ χαρὰ, ἡ παρηγορία τῶν πολυδακρύων γονέων του, οἵτινες ἔθαψαν ἀλληλοδιαδόχως πέντε ἕτερα νήπια τέκνα!

Ἠλπίζαν ὅτι ὁ Θεὸς ἤθελε τοὺς χαρίσει καὶ αὐτό! ὦ! Ἠλπίζον καὶ ἔχαιρον καὶ ἡγαλλιώντο ἐπὶ τῷ μόνῳ τούτῳ ἀγγέλῳ αὐτῶν, διότι πρὸ ἑπτὰ μόλις μηνῶν ὁ θάνατος τοῖς ἀφῆρπασεν ἐν ἑτερον τέκνον, δευτὲς, ἀγλαὸν ἐπίσης, καὶ τὰ σπλάγχνα αὐτῶν τὰ πατρικά, ἦσαν εἰσέτι αἰμοσταγῇ . . .

Ἀλλ' ἰδοὺ φοβερά καὶ ἄβυσσος τὰ κρίματα τοῦ

Κυρίου! ἐπέταξε αὐθις εἰς τὰς λεπτοτέρας ἴνας τῆς καρδίας των, τοὺς δυστυχεῖς, τοὺς μυριάκις δυστυχεῖς τούτους γονεῖς, καλέσας εἰς οὐρανούς ἐν ἀκαρεῖ, ἑωσὺ δις ἀνοίξῃ καὶ κλείσῃ τὰ γελέεντα βλέφαρά της ἡ αὐγὴ, τὸ τέκνον των, παίζον εἰσέτι, πλήρες υγείας εἰσέτι, καὶ ἡ χαρμολύπη μία καὶ μόνη εἰσέτι τῶν γονέων του . . .

Κατὰ τὸ νέον ἔτος ἰδοὺ τί ἔγραψε φίλος τις ποιητὴς εἰς τοῦ φίλου ποιητοῦ τὸ τέκνον.

Τῷ ποθεινοτάτῳ μοι Εὐαγγέλῳ Γ. Χ.
Ζαλοκώστα.

Εἰς σέ, γονέων εὐγενῶν ἐλπίς ποθεινοτάτη, ὧς εἰς ἀγγέλου στρέφομαι γελωσάν ὀπτασίαν, Κ' ἐνῶ ἐλπίδας διὰ σέ χρυσᾶς ὁ νοῦς μου πλάττει, Σὲ στέλλω φίλημα γλυκὺ ὡς πόθου μελωδίαν.

Ἄν ἦσαι δρόσος τῆς αὐγῆς, ἂν ἦσαι φῶς Μαῦτου. Εἰς φῶς καὶ δρόσον εὐχόμεαι ὡς χρυσάλλις ν' αὐτῆς, Κ' ἐνῶ μὲ τ' ἄνθη μειδιᾷς τοῦ παιδικοῦ σου βίου, Μὲ ἄνθη τῶν γονέων σου τὸ γῆρας νὰ στολίσῃς.
Γ. Π.

Καὶ ὅμως, φίλον τέκος, ὁ Θεὸς ἠθέλησε ὥστε ἀπὸ τοῦδε ἔτι, ἀντὶ ἀνθρώπων νὰ πληρώσῃς δακρύων τὴν ζωὴν ὅλην τῶν γονέων σου! . . .

Σκληρὸς ὁ θάνατος πάντοτε, ἀλλ' εἶναι σκληρότατος, ὅταν κατασπαράσῃ οὕτως ἀνθρωπῶς τὰ σπλάγχνα γονέων . . . ὦ! τίς εὐρέθη τότε ἐν τῷ οἴκῳ ἐκεῖνῳ τοῦ πένθους, τίς ἤκουσε τῶν ἀκουσμάτων καὶ σπαραξικαρδίῶν θρήνων καὶ ἡδυνήθη νὰ μείνῃ ἄδακρυς, ἐν τῇ ἀληθείᾳ ἐκεῖνῃ κοιλάδι τοῦ κλαυθμῶνος . . .

Τίς ἀνθρωπίνῃ παρηγορίᾳ ἰσχύει ἐπὶ ἄλγους τοιούτου, οὐδ' ὁ οὐρανὸς αὐτὸς ἔχει πλέον παρηγορίαν τινὰ νὰ στείλῃ ἄνωθεν. Ἡ Νιόβη εἶχεν ἐξ υἱοῦς καὶ ἐξ θυγατέρας, ἦτον εὐτεκνοτέρα τῆς Λητοῦς, ἀλλ' ὁ Ἀπόλλων τοξεύει αὐτὰ ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ . . . Ἡ Νιόβη ποῦ ἤθελεν εὐρεῖ τοσαῦτα δάκρυα καὶ τοσαύτας οἰμωγὰς ἵνα θρηνήσῃ; . . . τίς θνητὸς ἔχει δώδεκα καρδίας καὶ διπλασίους ὀφθαλμούς; . . . καὶ ἡ λύπη ἀπελίθωσε τὴν Νιόβην.

Ἀλλ' ἡμεῖς οἱ ὑψηλοτέρας καὶ θειοτέρας θρησκείας ὁπαδοί, ἡμεῖς δὲν δυνάμεθα μὲν νὰ ἔχωμεν τὴν γενναιότητα τοῦ Ἰώβ, ἀλλ' ὑποτασσόμεθα εἰς τὰς βουλάς τοῦ Ἰψίστου καὶ ἔχομεν τὴν γλυκυτάτην ἐλπίδα, ὅτι εἰς ζωὴν ἄλλην καλῆτεραν θέλωμεν ἐπανεῦρει τοὺς φιλάτους μας.

Σημ. Προσεχῶς θέλει δημοσιεύσει ἐπίσης ἡ Εὐτέρπη τὴν ἀνάλυσιν καὶ τὰς κυριωτέρας σκηνὰς τοῦ φημισθέντος ἀπανταχοῦ μυθιστορήματος μιᾶς Ἀμερικανῆς τῆς, Miss Harriette Stowe Beechi ἡ Κατὰ τὸν τοῦ Γερουσιᾶ (Uncle Tom's Cabin)

ΓΟΡΓΙΑΣ.

εἰς τὸν περίβολον τοῦτον ὅστις δὲν ἔχει εἰμὴ τεσσάρων τετραγωνικῶν ποδῶν διάμετρον, ὅστις ἡλέκτρισε ὁλόκληρον τὸν κόσμον, ὅστις πεντάκις κατὰ τὰς σταυροφορίας παρώτρυνε τοὺς λαοὺς τῆς Δύσεως, νὰ ἔλθωσιν εἰς χεῖρας μετ' ἐκείνων τῆς Ἀνατολῆς.

Ἀφίων τὴν Εὐρώπην καὶ διαρκούντος τοῦ διαπλου ἡμῶν μέχρι τῆς Ἱερουσαλήμ, ἐλάβομεν ἀφορμὴν νὰ ἐπισκεφθῶμεν πολλὰ ἄλλα μνημεῖα τιμώμενα διὰ τὴν ἀρχαιότητα αὐτῶν, ἐφθάσαμεν εἰς τοὺς τόπους τοὺτους διερχόμενοι σειρὰν ὁλόκληρον ἐνδόξων τάφων. Ἀλλὰ ποῖον ἄλλο μνημεῖον ἡδύνατο νὰ διεγείρῃ εἰς ἡμᾶς αἰσθήματα παραπλήσια τῶν ὅσα διήγειρεν ὁ τάφος οὗτος εἰς ὃν ὁ Θεὸς αὐτὸς ἐκλείσθη, ὁ ὁποῖος, ὡς εἶπεν ὁ Σατωβριάν, εἶναι ὁ μόνος τάφος ὅστις δὲν ἔχει ν' ἀποδώσῃ κἀνένα κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως.

Ἐτελειώσαμεν τὰς ἐπὶ τοῦ Καλθαρίου ἐκδρομὰς μας ἀνέβημεν διὰ κλίμακος ἐχούσης δώδεκα ἑὸς δεκαπέντε βαθμίδας· ἱερὰ ὠκοδομήθησαν ἐκεῖ ὅπου ἐστήθη ὁ σταυρὸς, ὅπου ὁ Χριστὸς ἐξέπνευσεν, ὅπου ὁ λίθος διεβράχῃ ὅτε ὁ Θεάνθρωπος παρέδιδε τὸ πνεῦμα. Ὅλον τὸ Καλθάριον ὄρας εἶναι κεκαλυμμένον ἀπὸ μάρμαρα, πορφυρίτας, ἐλάσματα ἀργυρᾶ, λίθους πολυτίμους, καὶ λαμπάδες πολλαὶ καίουσιν ἐκεῖ. Φθάνων τις τὸ πρῶτον δὲν βλέπει τὴν τοιαύτην μεγαλοπρέπειαν, προκατελιγμένος ἀπὸ τὰ ὅσα συνέβησαν εἰς τοὺς τόπους ἐκείνους. Μυστήρια ὑπεράνθρωπα ἐτελέσθησαν ἐπ' ἐκείνου τοῦ Γολγοθᾶ, καὶ εἰς τὰ περίξ αὐτοῦ τοῦ Γολγοθᾶ. Ἐνταῦθα ὁ Θεὸς ὁδεύων, ἐπ' ὤμων φέρων τὸν σταυρὸν, ἐκεῖ ὁ Θεὸς παραδίδων τὸ πνεῦμα ἐνώπιον τῆς φύσεως, ἥτις συγκινεῖται καὶ τοῦ βράχου ὅστις διαβρῆγνυται. Εἰς τὸν θεῖον τοῦτον μετὰ τῶν ἀνθρωπίνων ἀλγηδῶνων σύνδεσμον, ἡ τελευταία θυσία εἶναι ὁ τελευταῖος κρίκος τῆς χρυσῆς αλύσεως, ἥτις συνδέει τὸν Θεὸν μετὰ τοῦ ἀνθρώπου, ἀλύσεως πολὺ ἰσχυροτέρας ἐκείνης μετὰ τὴν ὁποίαν ὁ Ζεὺς τοῦ Ὁμήρου ἐκαυχᾶτο ὅτι ἐκράτει ἀνηρτημένους τοὺς θεοὺς ἅπαντας καὶ σὺν τούτοις τὴν γῆν, τὴν θάλασσαν· τὸ ἀνθρώπινον γένος καὶ ἄπασαν τὴν φύσιν. (1)

(Μετάφρ.)

A. B. B.

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ.

Ἰανουάριος καὶ Φεβρουάριος.

Ἰδοὺ ἐν κεφαλίδι τῶν ἔργων καὶ ἡμερῶν δύο γόνιμοι, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, μῆνες παντοίων συμ-

(1) Ἀκολουθῶς θέλομεν δημοσιεῦσαι λεπτομερεστέραν περιγραφὴν τῆς Ἀγίας Πόλεως, κατὰ τὸν Σατωβριάν. Σ. τοῦ Σ.

βάντων, καὶ οἱ ἀναγνώσται ἡμῶν περιμένουσι βεβαίως ν' ἀκούσωσι θαύματα καὶ περὶ τῆς Ἀττικῆς κοινωνίας. Ἀλλὰ, φεῦ! ἡ Ἑλλάς ἔπαυσε πλέον οὔσα τῶν θαυμάτων ἢ γῆ. Ἐκαστος καταγίνεται εἰς τὸ ἴδιον ἔργον του. Ὁ μὲν ὑπουργὸς ὑπουργεῖ, ὁ δὲ βουλευτὴς βουλευσται, ὁ χορευτὴς χορεύει, ὁ ἐργολάβος ἐργολάβει, ὁ δὲ ἐφημεριδογράφος ὁδοῦ πάρεργον ἐφημεριδογραφεῖ, καταπλουτίσας ἤδη. Ἡ εὐχρία εἰσδύει εἰς πᾶσαν κοινωνικὴν φλέβα καὶ τὰ χρήματα γεννῶνται αὐτόματα καὶ αὐτόχθονα.

Ὁ ἀμφιβάλλων δύναται νὰ πεισθῇ βλέπων τὰς ἀνεγειρομένας πανταχόθεν οἰκοδομὰς, λαμπράς τὰς πλείστας, βλέπων τὴν πολυτέλειαν φθᾶσαν εἰς τὸν κολοφῶνά της, βλέπων τὰς θεατρικὰς ἵπποδρομὰς καὶ ἄλλας διασκεδάσεις· τί μεῖζον ἄλλο τεκμήριον, ὅτι ἡ Ἑλλάς εὐδαιμονεῖ, καὶ τοι τοῦ δημοσίου ταμείου της οὐκ εὐποροῦντος;

Φρονοῦμεν, ὅτι καιρὸς πλέον οἱ εἰς ξένα διαμένοντες ὁμογενεῖς νὰ ἐνδημήσωσιν εἰς τὴν κοινὴν πατρίδα. Ἐθησαύρισαν, ἀλλ' ἂς εἶναι βέβαιοι, ὅτι ἔχουσι στάδιον θησαυρισμοῦ καὶ ἐνταῦθα, ὅπου καὶ ἡ βιομηχανία καὶ τὸ ἐμπόριον εἰσέτι εἰσὶν εἰς τὰ σπάργανα. Ἄς ἐλθῶσι ν' ἀναπτύξωσιν αὐτὰ. Διατί λοιπὸν προεκινδύνευσαν τοσαῦτα Ἑλλήνων καὶ Ὀρθοδόξων μυριάδες; διὰ νὰ πλάσσωσι μίαν ταπεινὴν πατρίδα, ἥτις, ὡς συνάγει ἡ ὄρνις τὰ νεοσσὰ αὐτῆς, νὰ συνάξῃ τοὺς ἀπανταχοῦ ὁμογενεῖς.

ἔχουσι τὸ παράδειγμα τοῦ μεγάλου καὶ αἰοδίμου Ἑλλήνος Στουρνάρη. Μετρίαν ἐκτήσατο περμουσίαν, συγκρινομένην πρὸς τὰς κολοσσαίας ἄλλας, καὶ ὅμως ἤρχeto ἤδη ν' ἀφιέρωσιν αὐτὴν πρὸς ὄφελος τῆς πατρίδος. Ἐκ τῶν ἐπιζησάντων μόνον ὁ Ἀρσάκης, ὁ Στουρνάρης καὶ ὀλίγοι τινες ἐνεπνεύστησαν ὑπὸ τοιούτων αἰσθημάτων; Βεβαίως, ὅχι, καὶ πεποιθήμεν ὅτι δὲν θέλουν βραδύνει νὰ διατρανώσωσιν τὰ αὐτὰ καὶ ἑκατοστῆς ἄλλαι ὁμογενεῖς.

Τὸ ἔαρ ἤρχισε ἀπὸ αὐτοῦ τοῦ Ἰανουαρίου. Οὐδέποτε ἐγένετο ἐν Ἑλλάδι, ὅπου συνήθως ὀλίγος ὁ χειμὼν, γλυκύτερος τοῦ ἐνεστώτος. Θάλλουσιν ἤδη πανταχοῦ τὰ δένδρα ἢ γλῶη κατεστόλισε τὴν γῆν, καὶ λέγεις, ὅλαι τοῦ Ἰψίστου αἱ εὐλογίαι ἐχύθησαν ἐπὶ τοῦ ὥραιου τούτου κλίματος. Οὐδ' ἐν αὐτῇ τῇ ἔαρ εἶναι ὁ οὐρανὸς γλαυκώτερος, ὁ ἥλιος διαιυγέστερος. Ἐν ἐνὶ εἶναι ποίησάς τις ζῶσα καὶ μεγάλη αὐτὴ ἡ φύσις.

ὑπὸ τοιαύτης δὲ μαγείας ἐτελέσθη εἰς ἀρχαῶν ἐπίσημος, δι' οὗ συνδέεται μία τῶν ἐπισημοτέρων οἰκογενειῶν τῆς Πελοποννήσου μετὰ μιᾶς τῶν λαμπροτέρων οἰκογενειῶν τοῦ Βυζαντίου. Ἐτελέσθη δὲ ἐπίσης καὶ ἐν συνοικεσίον ἄριστον καὶ προσημωσμένον, ἀλλὰ μόνον σχεδὸν τὰ δύο ταῦτα μετὰ δύο τριῶν ἄλλων ἔχομεν ν' ἀναφέρωμεν, ἐνῷ ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἐβλέπωμεν πληρουμένας τὰς εὐχὰς ὅλων τῶν αγαθῶν τῆς Ἀττικῆς νεανίδων. Ἀλλ' ἂς ἐλπίζωμεν ὅτι δὲν θέλει βραδύνει καὶ αὐτὰς νὰ γέψῃ ὁ εὖσμος στέφανος τοῦ ὑμεγαλίου, ὃς μηδέποτε γένοιτο ἐξ ἀκανθῶν.